

vis ikke Alt, hvad han sagde, er hørt, men det forekommer mig, at de Grunde, som han anførte og som ogsaa ere blandt dem, jeg har hylbet, tale meget til Gunst for Forslaget.

Dinesen: Jeg taler nærmest for at gjøre opmærksom paa den Kendsgjerning, som vil indtræde, naar vi vedtage dette Forslag. Det er jo Alle bekendt, at i Kommunerne blive Skatterne lignede efter en vis stigende Skala. Naar vi nu give en Forhøielse f. Ex. af Underofficerernes Indtægt, bevirker denne Forhøielse, at de komme ind paa et høiere Nummer i Skalarækker og komme til at betale en høiere Stat end tidligere; der borttager Noget af det Tillæg til deres Lønninger, som vi her give, en betydelig større Del, end det vil blive, naar Skatten er fastsat til et bestemt Beløb. Jeg kan ikke bele den Betragtning, som blev udtalt af det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgfreds (Bøjsen), at de Militæres Interesse for de kommunale Anliggender skulde svækkes, fordi vi fastsatte et Maximums beløb for den Stat, de skulde betale. Dersom deres Interesse for Kommuner kan svækkes af den Grund, bevirker det et saa snevert Syn hos dem, at det ikke let vilde falde Noget ind at vælge disse Folk til at tage Del i Kommunens Anliggender. — Hvad Premierlieutenanternes Lønning angaar, er jeg derimod enig med det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgfreds i Betragtningen af dette Spørgsmaal. Deres Lønning er saa ringe, at vi — havde jeg nær sagt — ikke godt kunne være det bekendt at lade dette Forhold blive ved at bestaa, og jeg har Tvivl, om vi ikke, da det jo ser ud til, at Revisionen af Lønningsloven ikke vil blive gennemført i denne Samling, burde gaa til at forhøje disse Befalingsmænds Lønninger. Naar det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgfreds samtidig dermed omtalte de Menige, da er jeg af den Mening, at der, naar vi se hen til Livsforsødenhedernes stigende Pris, er Grund til at tage dette Forhold i Betragtning, om ikke ogsaa deres Lønning samtidig burde forhøies, men herved er dog at bemærke, at de Menige tjene kun i en kortere Tid, hvorefter de tage tilbage til deres Hjem, hvilket gjør at dette Spørgsmaal bedre kan taale Udsættelse, hvorimod der med Hensyn paa Premierlieutenanterne er Tale om at lønne Folk, som have valgt den militære Stilling til deres Livsstilling og helst skulde blive i den. Den Forhøielse, som det er Tale om, er efter min Mening ikke større, end at der kunde være god Anledning for os til at gaa ind paa den.

Krigsministeren: Ig maa takke det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgfreds (Bøjsen), fordi han, om han end ikke kunde tilraade Vedtagelsen af det Endringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 3, dog indirekte støttede det ved at give

en Anerkendelse af det Rigtige deri, at der virkelig hos de Paagjældende i den Henseende var en Trang tilstede. Forsaavidt det ærede Medlem imidlertid udtalte, at naar man fraveg Lovens oprindelige Grundlag, og gik op ad og tog Officererne med, burde man konsekvent ogsaa gaa til den anden Side og tage de Menige med, kan jeg ikke være enig med ham i, at der derfor egentlig foreligger nogen Nødvendighed. Det ærede Medlem vil vide, at jeg har haft Leilighed til at udtale i Udvalget, at jeg strax, efter at disse Lovforslag havde været til Behandling her i Thinget, har søgt paa saa grundig en Maade som muligt at bringe Spørgsmaalet om, hvad der er nødvendigt for en Menigs Ophold, hvad Lønning man fremtidig maa give ham, under Overveielse, og jeg har netop i dette Dieblis modtaget trykt, hvad jeg skal have den Ære at tilstille Udvalget, en nærmere Udvikling af dette Forhold fra den militære Institution, som særlig beskæftiger sig med disse Forhold. Naar jeg imidlertid ikke har troet ogsaa at burde fremsætte Forslag om en Forhøielse af de Meniges Lønning gennem dette Lovforslag, er Grunden ganske simpelt den, at det ikke er de samme, der ere Menige i Lar, som dem, der vare Menige i Jor og ikke vilde være de samme til næste Lar som i Lar. Det vil ganske vist, dersom de have for lidt, være haardt for de paagjældende Individier, men det træffer dog kun den enkelte Mand en enkelt Gang, og dertil kommer en anden Betragtning, at om man end kan tiltræde, at det kan være vanskeligt for de Menige, der ikke have nogen Understøttelse, at komme ud af det, saa er det dog min fulde Overbevisning, at man kan sige, at aldrig nogen menig Soldat har lidt Nød. Der er ikke Noget, som har været en ordentlig Mand, som ikke er kommen ud af det. Ganske vist er det muligt, at Lønningerne ikke have været tilstrækkelige dertil; men den menige Soldat har Kammerater, der altid vil hjælpe dem, der trænge, og den menige Soldat har Foresatte, og jeg tør sige, at det Forhold aldrig har været tilstede, at en Kompagnichef eller en Afdelingschef har vidst, at nogen af hans Mandskab har været

Rettelser.

- Ep. 3906, L. 9 f. n. „Suni“ læs: „Suli“.
 — „L. 15 f. n. „ogaa“ læs: „maaste“.
 — 3909, L. 16 f. n. „omfatte“ læs: „undtage“.
 — 3910, L. 14 f. o. „tinue ved“ læs: „kunne
 kun ved“.
 — 3912, L. 24 f. o. „ogaa ophæves“ læs: „for-
 bliver ophævet“.
 — 3912, L. 6 f. n. „jeg bringe“ læs: „jeg maa
 bruge“.
 — 3913, L. 8 f. n. „jeg finder“ læs: „men jeg finder“.